

Тетяна Ваценко

Країна Навпакинія

Віршики
для маленьких діточок

Полтава
Полтавський літератор
2017

УДК 821.161.2(477.53)
ББК 84 (Укр-4 Пол) 6
В-12

В-12 **Ваценко Т.Ф.** Країна Навпакинія. – Полтава, Полтавський літератор, 2017. – 40 с., іл.

«Країна Навпакинія» – перша збірка дитячих віршів української поетеси з Полтавщини Тетяни Ваценко. Барвистий, загадково-казковий світ оптимістично та майстерно намріяний і поданий в ілюстраціях, які особисто створила авторка. Ця книжка – захоплююча подорож у світ дитинства, де все щире та відверте, де утверджуються пріоритети добра та людяності, неймовірної фантазії та казки.

Книжка видана на замовлення Департаменту інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Полтавської облдержадміністрації за планом випуску соціально значущих видань.

Країна Навпакинія
десь є серед морів.
Я бачив там крилатих
у клітиночку корів.
Там мишки, наче слоники,
там прямо зранку – ніч,
Там велетенські гномики –
звичайна дуже річ.
Там горобці патлатії
і зовсім лисий лев,
Грибки там вгору ніжками
ростуть поміж дерев...

Країна НАВПАКИНІЯ...
Так є вона чи ні?
Ото якби про це колись
дізнатися мені...

Порахуй,
скільки таких мишок

бігає серед віршів?

КАЛИНОНЬКА

Юная полтавочка
Дівчинка Наталочка
У хустиночці барвистій,
У садку зеленолистім,

Разом з братиком Іванком,
Одягнувши вишиванки,
Уже майже півгодини
Дружно садять кущ калини...

В них робота аж кипіла:
братик вирив ямку вміло
І промовив до сестрички:
– Наливай туди водички!

Щоб міцним було коріння,
Подаруймо їй насіння!
– А щоб ягідки калини
Були схожі на перлини,

Пісню гарну заспіваєм, –
Хай летить над рідним краєм!
– Хай калинонька зростає
Серце людям звеселяє,

Бо червоная калина –
Символ неньки України!
– Недаремно ми і досі
УКРАЇНЦЯМИ звемося!

З давнини це знають люди...
ТАК БУЛО, І Є, І БУДЕ...

ПИТАННЯЧКА

А чи знаєте ви, діти,
звідкіля приходить літо?
І навіщо в небі зорі?
І чому шторми на морі?

І для чого сонце гріє?
І про що матуся мріє?
Ви не знаєте, напевно,
Чом вночі стає так темно?

Де живуть орангутанги?
Чи смачні плоди у манго?
Скільки має голочок
Веселунчик-їжачок?

І, звичайно ж, ви не чули,
як спілкуються акули?
І не бачили ніколи,
Які є на Марсі школи?

Де поділися атланти?
Хто танцює на пуантах?
І, нарешті, як зробити,
Щоб нам добре стало жити?

Тож даремно час не гайте —
у знання мерщій пірнайте!
Все довкола пізнавайте
І чомучками зростаєте!

ПОДАРУНОК ДЛЯ МАТУСІ

Взяв малесенький Миколка
В рученята нитку й голку,
Взяв білесеньку хустинку
І замисливсь на хвилинку:

«Скоро вже весна в віконце
Заирне яскравим сонцем,
І настане свято мами.
Тож своїми я руками

Вишиватиму в дарунок
Для матусі візерунок.
Буде хусточка чудова:
Різнобарвна, кольорова!»

Щоб не гаяти й хвилинки,
Швидко взявся за хустинку...
І тремтячими руками,
Неумілими стібками

Вишивав хлоп'як для неньки
Вишиваночку гарненьку...
Як старався наш Миколка!
Тільки ж – ох! – противна голка,

Незважаючи на п'яльця,
Раз у раз колола пальці!
Як бджола, його кусала,
З рученяток вислизала...

Та упертий був Миколка –
Підкорилась йому голка!
І до маминого свята
Він устиг довишивати.

Та як хустку дарував,
Пальці сколоті ховав...

ПРО МАРИНКУ Й МАНДАРИНКУ

В першокласниці Маринки
Є велика мандаринка.
Соковита і духмяна,
І, як сонечко, рум'яна...

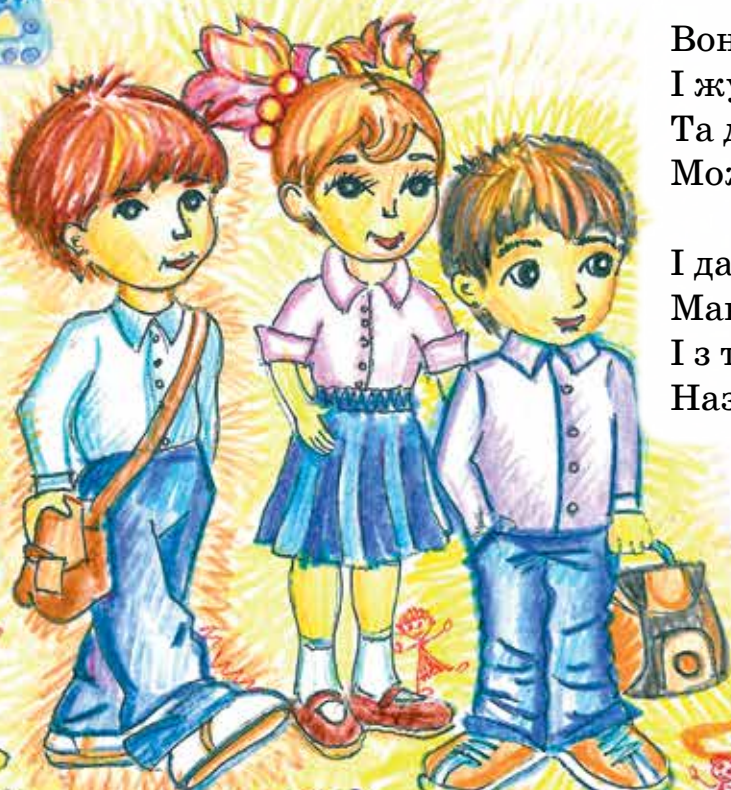
Вабить око і дурманить,
Діточок до себе манить...
Перший клас завмер в чеканні.
Тільки сподівання марні.

З'їла дівчинка Маринка
Ту солодку мандаринку...
Навіть не моргнула оком,
Всіх забризкуючи соком...

А Миколки та Галинки
Дружно лиш ковтали слинки...
Схаменулася Маринка:
– В мене ж є іще шкуринка!

Вона, правда, гіркувата
І жується, наче вата...
Та добру ж не пропадати!
Може, друзям її дати?

І дала всім по шматочку
Мандаринчину «сорочку»...
І з тих пір оту Маринку
Називають всі ШКУРИНКА!!!

БАЛЕРИНКА

Що за диво та овації?
У театрі – свято грації:
Балеринка на пуантах,
У сріблясто-білих бантах,
У прозорій пелеринці
І з крильцятами на спинці
Витанцьовує лебідкою,
Ніжно-трепетною квіткою...
Як маленьке янголятко,
Це тендітнее дівчатко.
Рученята – мов крильцятка
Двох метеликів у цятку...

Граціозна балеринка –
Просто дівчинка Даринка.
Це для неї всі овації!
Це її прекрасній грації
Аплодують і дивуються,
Та ніяк не намілюються!
Їй сьогодні – всі вітання,
Всі троянди й побажання!
Всі симпатії – Даринці –
Танцівниці-балеринці!

ТАРАСИК І КАРАСИК

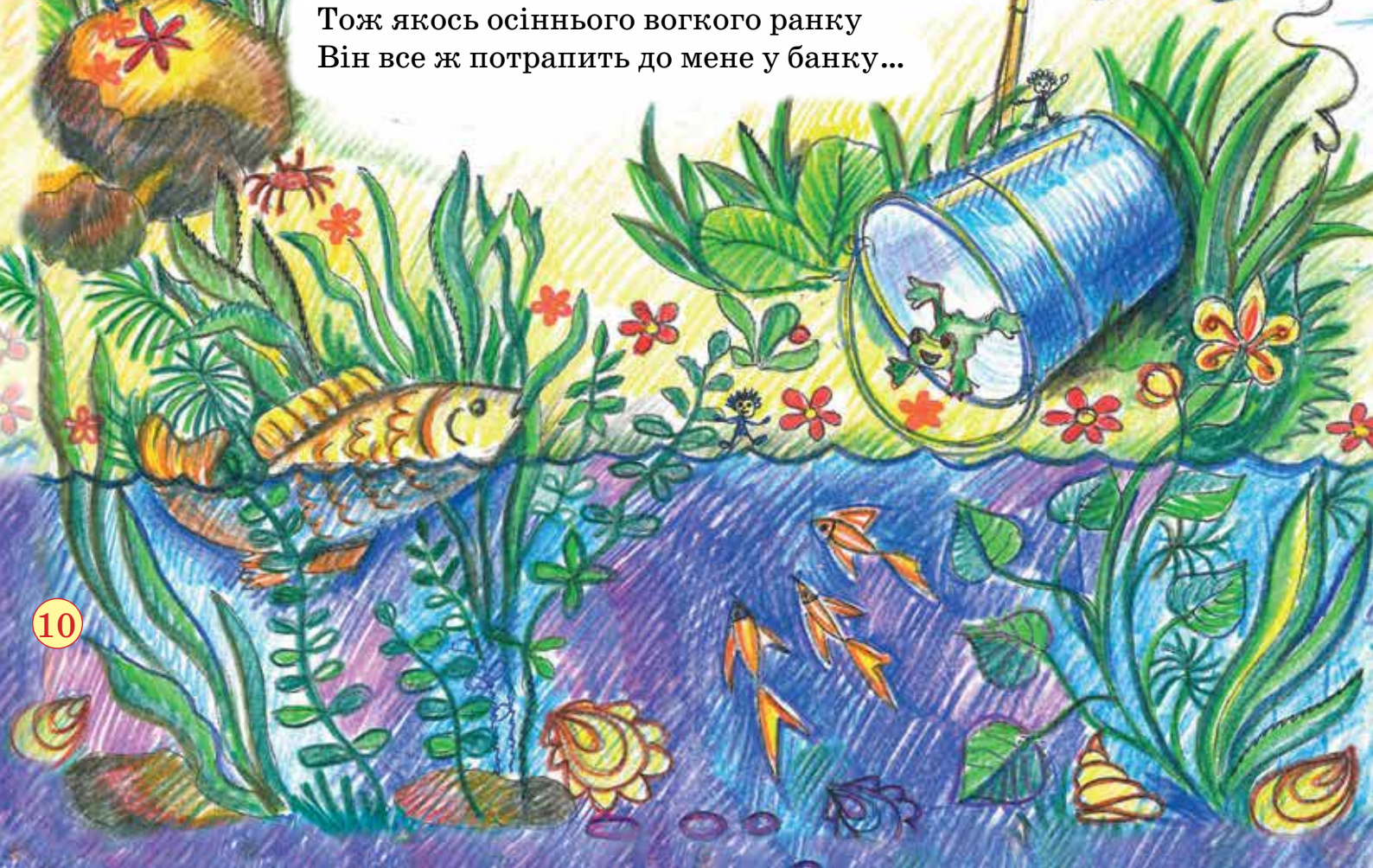
Зранку сумний був маленький Тарасик –
З вудки його втік сріблястий карасик!
Як же Тарасик його підсікав!
Та коли клюнуло, то спіймав гав!

– Мить – і тримав би рибинку в руці!
Мабуть, гачечки браковані ці?!
А може, вудлице трішки криве? –
Шепоче хлоп'я і щосили реве...

Майже весь день сумував наш Тарас...
Думка у нього майнула ураз:
– Хай мій карасик пливе собі далі,
З вудки зірвався... Немає печалі!

І я через це отак гірко ревів?
А через мить він іще відповів:
– Рибка в ставочку поплаває трішки,
Я ж почекаю до осені нишком...

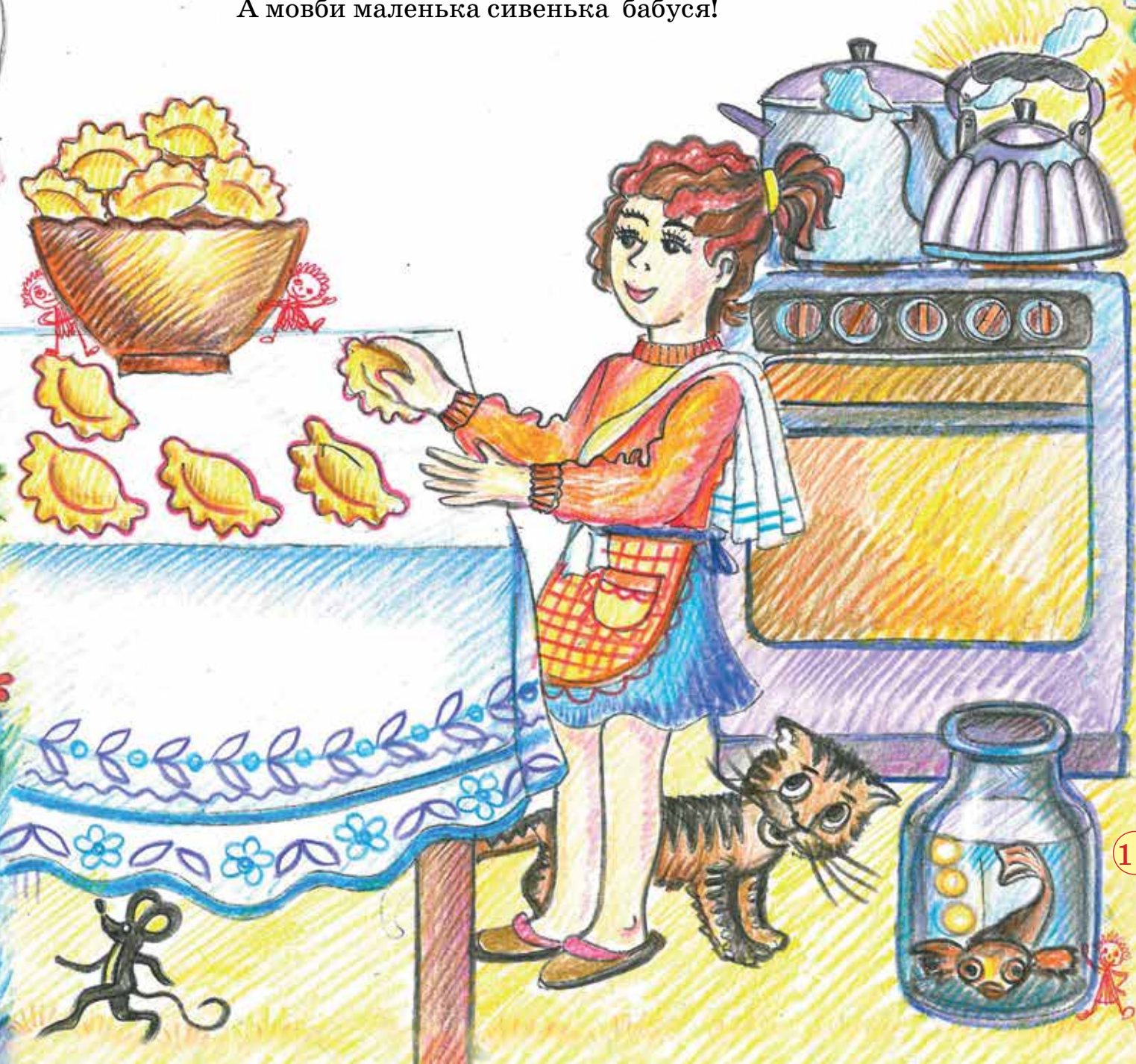
І сподіватимусь я над усе,
Що він величезним зросте карасем!
Тож якось осіннього вогкого ранку
Він все ж потрапить до мене у банку...

ПРО ВАРЕНИКИ Й КАТРУСЮ

Вареники з сиром ліпила матуся,
А поруч на кухні сиділа Катруся
І також ліпила із тіста невміло...
І стали від борошна рученьки білі...

В Катрусі варенички щось не ліпились...
Аж раптом за голову мама схопилась,
Бо поруч сиділа уже не Катруся,
А мовби маленька сивенька бабуся!

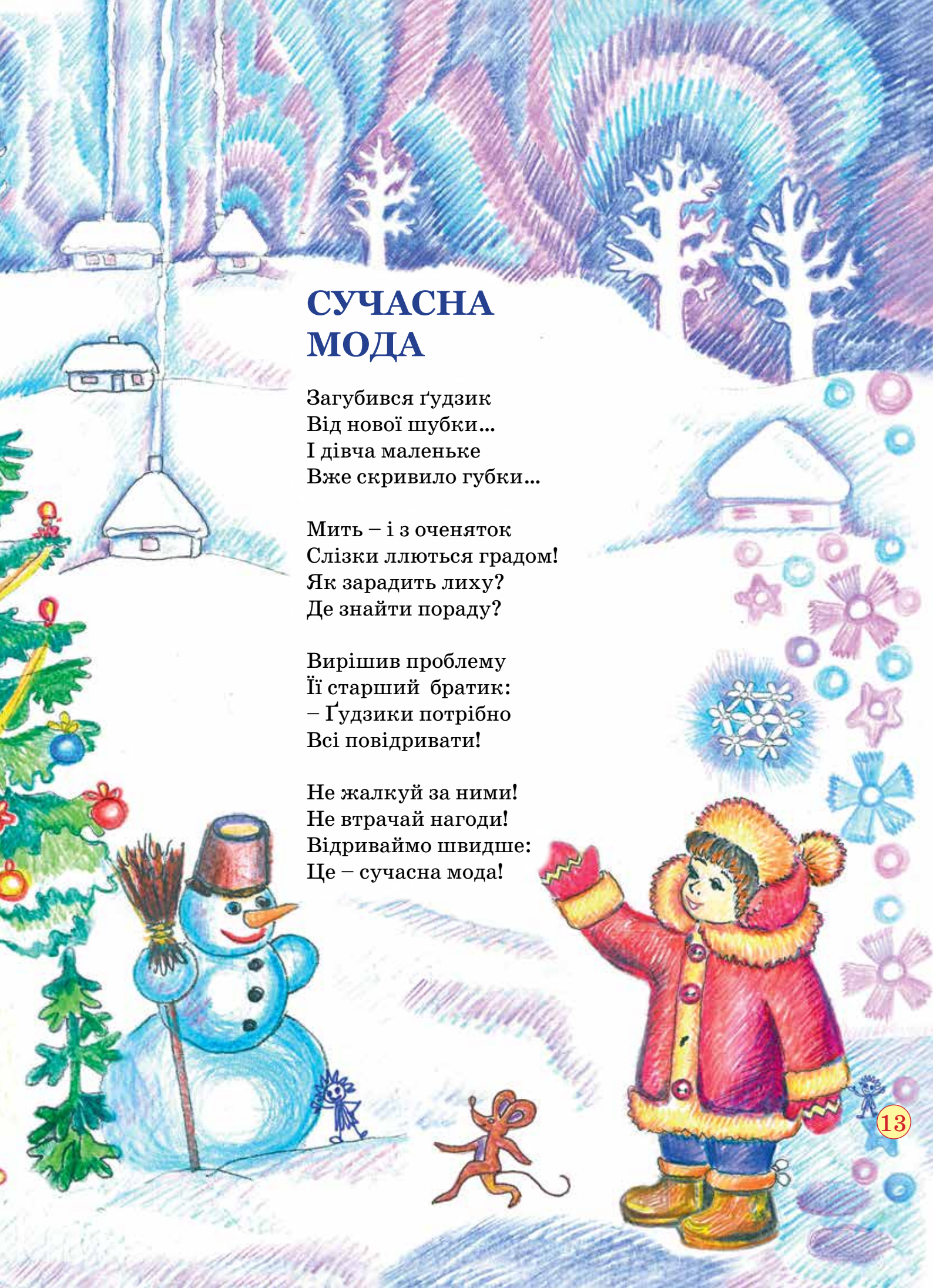
СВЯТО

Зовсім скоро мама й тато
Разом з зайчиком вухатим
Принесуть ялинку в хату –
Зелененьку й волохату!
Прикрашатимуть завзято,
І настане справжнє свято:

За моє життя – дев'яте,
А для брата – тільки п'яте...
Не потрібно нам казати,
Що вже пізно й треба спати!
Ми дорослі вже малята,
Щоб проспати дивне свято,

Таємниче та одвічне, –
Славне свято Новорічне!

СУЧАСНА МОДА

Загубився гудзик
Від нової шубки...
І дівча маленьке
Вже скривило губки...

Мить – і з оченяток
Слізки ллються градом!
Як зарадить лиху?
Де знайти пораду?

Вирішив проблему
Її старший братик:
– Гудзики потрібно
Всі повідривати!

Не жалкуй за ними!
Не втрачай нагоди!
Відриваймо швидше:
Це – сучасна мода!

КОЛИСКОВА

Вже дрімота стелить ліжко,
Вже стомились ручки й ніжки.
І матуся в цю годину
Заколисусь дитину...

І закрились оченятка,
Хоче спатоньки малятко...
І шепоче йому ненька:
– Баю-баю, спи, рідненьке.

Хай насниться тобі киця,
І смачненька полуниця,
І сіреньке зайченятко,
І жовтесеньке курчатко.

Вже прийшла дрімота в хату,
Принесла казок багато.
Баю-баю, спи, малятко,
Мое Боже янголятко...

КОЛИСКОВА ГУСЕНЯТАМ

Колискову гусенят
Заспівала ненька:
– Баю-бай, мої малята,
Діточки гарненькі...

Колихала їх щосили
Й пісню гелготала...
Так старалась, що маляткам
Сон весь розігнала...

ПОСИЛОЧКА ДЛЯ СЛОНИКА

В жарку й далеку Африку,
Де не бува снігів,
Послав тюлень посилочку
З північних берегів.

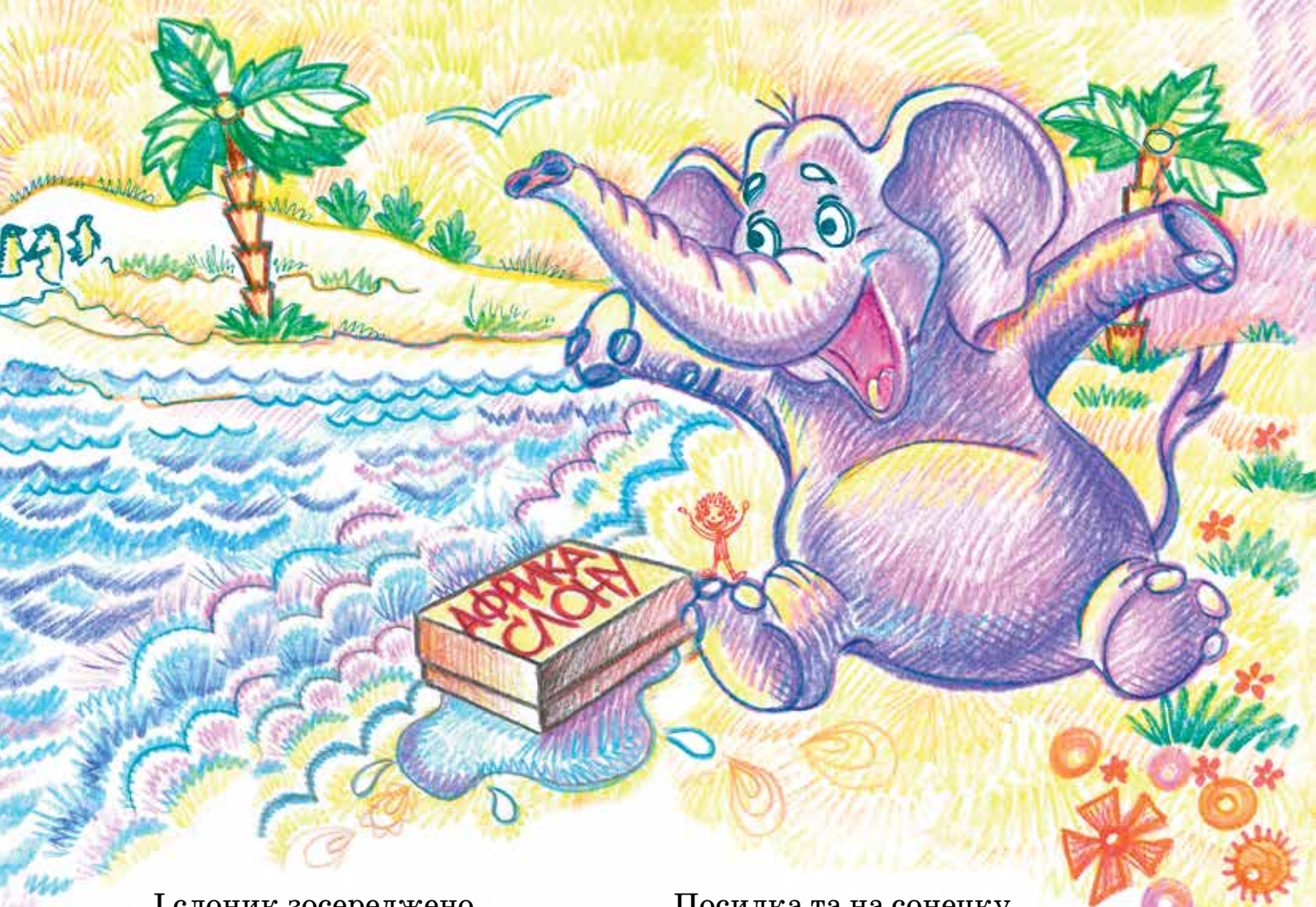
Поклав туди морозиво,
Білесенький сніжок,
А ще додав свіжесенький
Із льодом пиріжок...

І написав олівчиком
Адресу головну:
«Нехай пливе посилка ця
У Африку слону!»

І почепив на айсберга,
Що плив якраз туди...
І виліз задоволений
З холодної води...

Чи довго, а чи коротко, —
Бо не близький же світ —
Доплив таки до Африки
Тюленьячий «привіт»!

І слоник зосереджено
Посилку відкривав...
Заглянув усередину –
І ледве не упав!

Заплакав хоботастенький,
До речі, неспроста –
Бо з Півночі посилочка
Була чомусь пуста!

Поділись де морозиво
Й білесенький сніжок?
І хто забрав у слоника
Із льодом пиріжок?

Посилка та на сонечку
Розтанула умить!
Цю прикру несподіванку
Не міг він зрозуміть.

А на холодній Півночі
Уже не перший день
Очікує від слоника
Посилочку тюлень...

– Чому мовчиш, мій слонику?
Будь ласка, відгукнись...
Хотів би я зустрітися
З тобою хоч колись...

БЕГЕМОТИКОВЕ ЩАСТЯ

Десь в Гіпопотамії,
В непролазних хащах,
Юний бегемотик
Заспівав від щастя!

Ротика роззявив
І примружив очі,
Наче так збирався
Проспівать до ночі...

Ніби чемоданчик,
Ротик у малятка...
Помістилось в ньому б
Навіть слоненятко...

Не було в малого
І краплини слуху,
В пелюшках йому ще
Тато став на вухо...

Джунглі всі завмерли
Від такого реву,
Бо від співу навіть
Гнулися дерева...

І сказав папуга
В різнобарвнім пір'ї,
Що сидів у кріслі
На своїм подвір'ї:

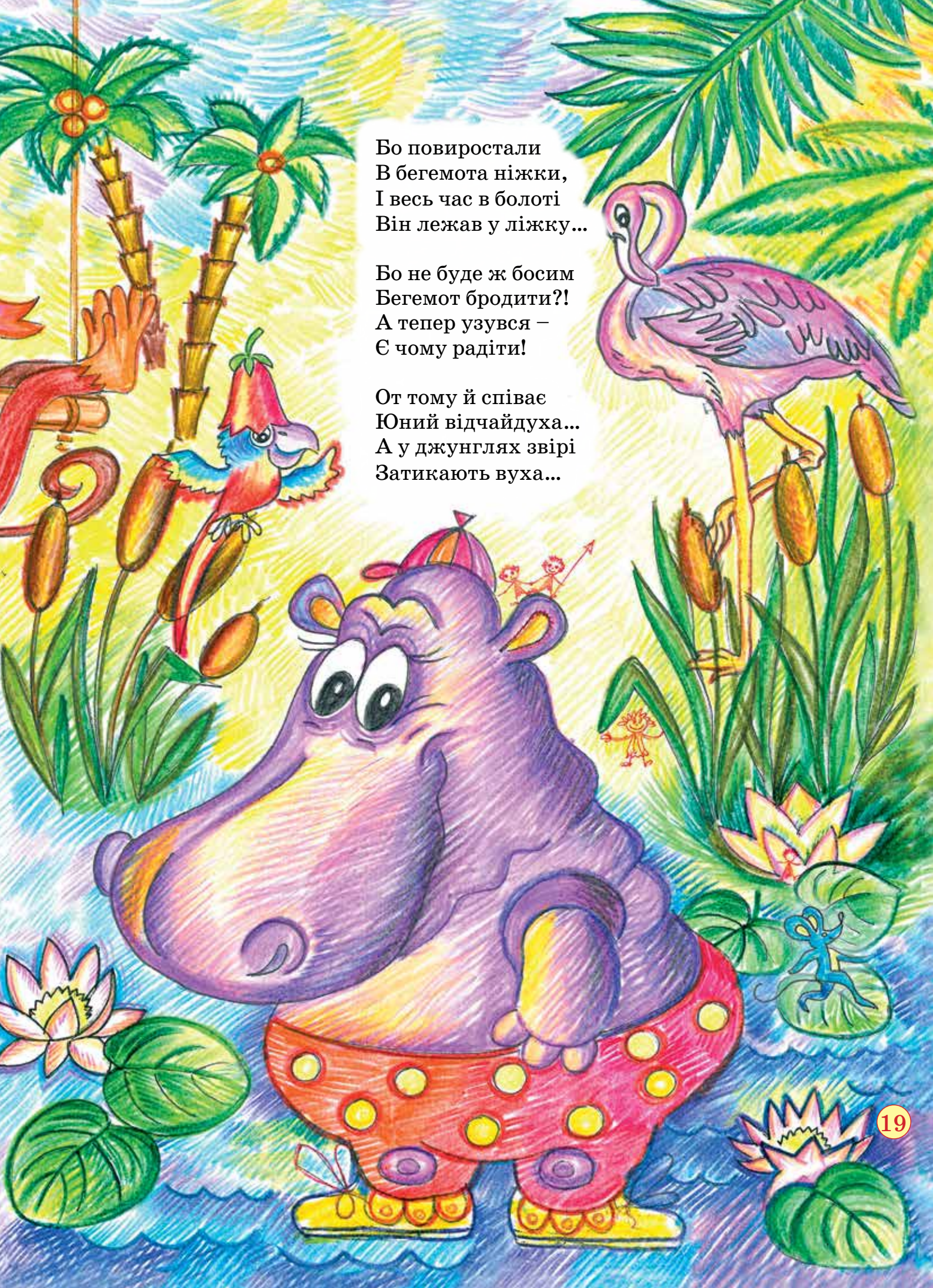
– Мабуть, щось наснилось,
Радісне й щасливе:
Чи бананів зв'язка,
Чи тропічна злива...

Може, апельсини,
Може, ананаси?
Чи смішні й кумедні
Мавп'ячі гримаси?

Джунглі заніміли:
Що у них там сталося?
Що робити можна,
Щоб отак співалось?

Може, забагато
З'їв малий травички?
Ні! Йому ж купили
Нові черевички!

Бо повиростали
В бегемота ніжки,
І весь час в болоті
Він лежав у ліжку...

Бо не буде ж босим
Бегемот бродити?!
А тепер узувся –
Є чому радіти!

От тому й співає
Юний відчайдуха...
А у джунглях звірі
Затикають вуха...

**ДОПОМОЖИ ДІТКАМ ПОТРАПИТИ
У КРАЇНУ НАВПАКИНІЮ!!!**

ТАНГО У ДЖУНГЛЯХ

Шимпанзе Макаківна
Із Орангутангом
Танцювали дивовижне
Аргентинське танго...

Незрівнянна була пара –
Ніжна й романтична!
Як натхненно танцювала!
Дуже артистично!

Глядачів зібралось – море!
І вже рано-вранці
Всі присутні закружляли
У прекраснім танці...

Із жирафами – пантери,
З левами – тигриці...
З бегемотами – слониhi,
З зебрами – лисиці!

Все населення нестримно
Танго танцювало!
Ще такого в диких джунглях
Зроду не бувало!!!

СОРОЧКА ДЛЯ СИНОЧКА

Мама Жирафа своєму синочку
На день народження шила сорочку...

Десь метрів п'ять вона ситцю купила,
Десять катушок з нитками і мило...

З ранку до ночі трудилася ненька,
Тому й сорочечка вийшла гарненька...

Вся в жовтих плямах, в коричневу цятку...
Як до лица вона буде дитятку!

Комір, манжети, кишені широкі –
Буде носити й не знати мороки!

Ну а навіщо, спитаєте, мило
Мама Жирафа синочку купила?

Все дуже просто – Жирафик маленький
Був неохайним дитятком у неньки.

Треба було йому шийку помити,
Аби сорочечку не забруднити...

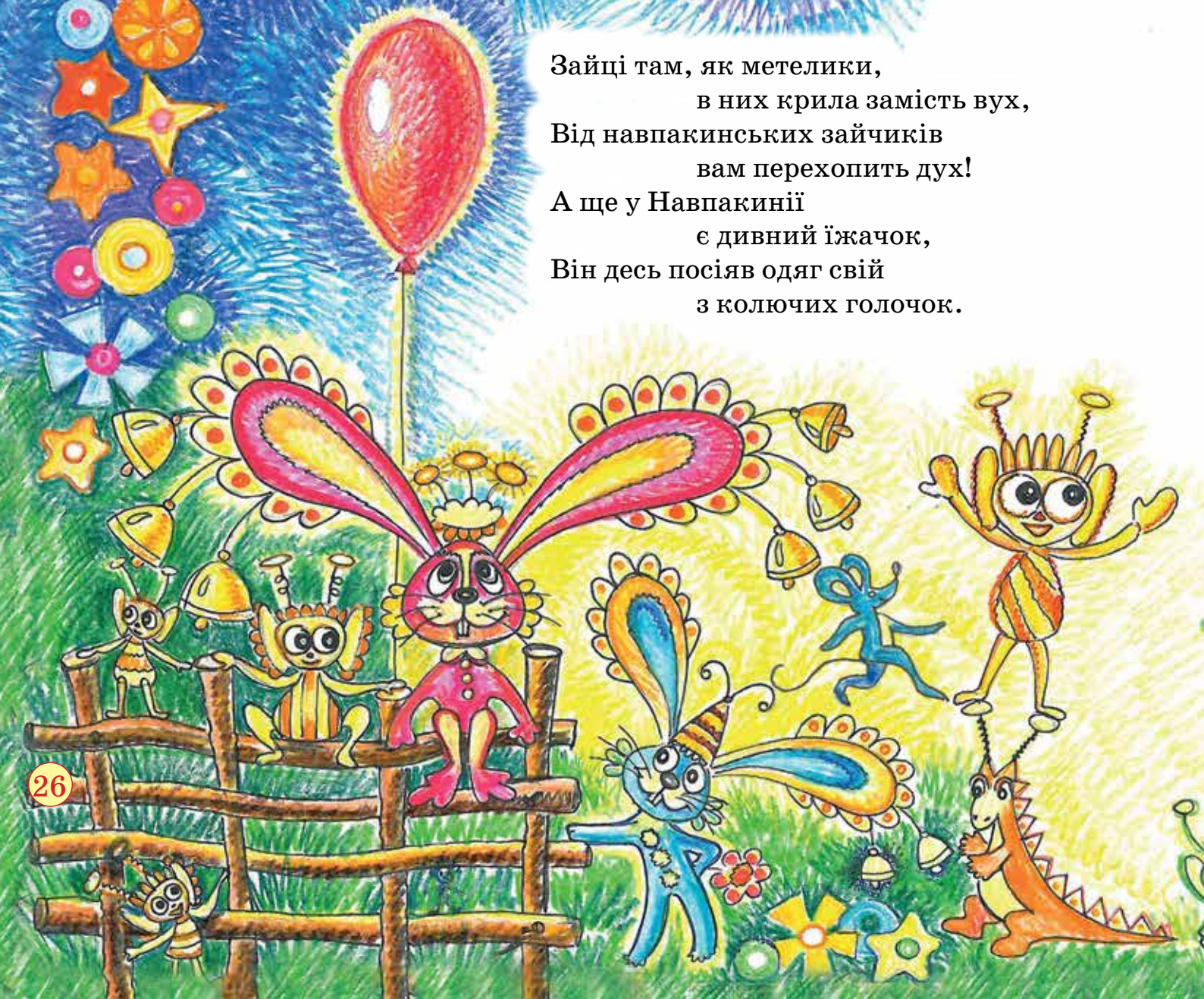
КРАЇНА НАВПАКИНІЯ

Країна Навпакинія десь є серед морів.
Я бачив там крилатих у клітиночку корів.
Там мишки, наче слоники, там прямо зранку – ніч,
Там велетенські гномики – звичайна дуже річ.
Там горобці патлатії і зовсім лисий лев,
Грибки там вгору ніжками ростуть поміж дерев.
В грибках живуть дракончики – зелені та чудні,
Жують дракони пончики всі ночі і всі дні...
Там рибки кукурікають щоранку на зорі,
А півників на вудочку там ловлять комарі.

Зайці там, як метелики,
в них крила замість вух,
Від навпакинських зайчиків
вам перехопить дух!
А ще у Навпакинії
є дивний їжачок,
Він десь посіяв одяг свій
з колючих голочок.

Та зовсім не шкодує він.
Нащо ті голочки?
І вирости на ньому
прекрасні квіточки!
Стоїть, мов зачарований,
у квітах їжачок...
Яке це щастя – жити
без гострих голочок!!!

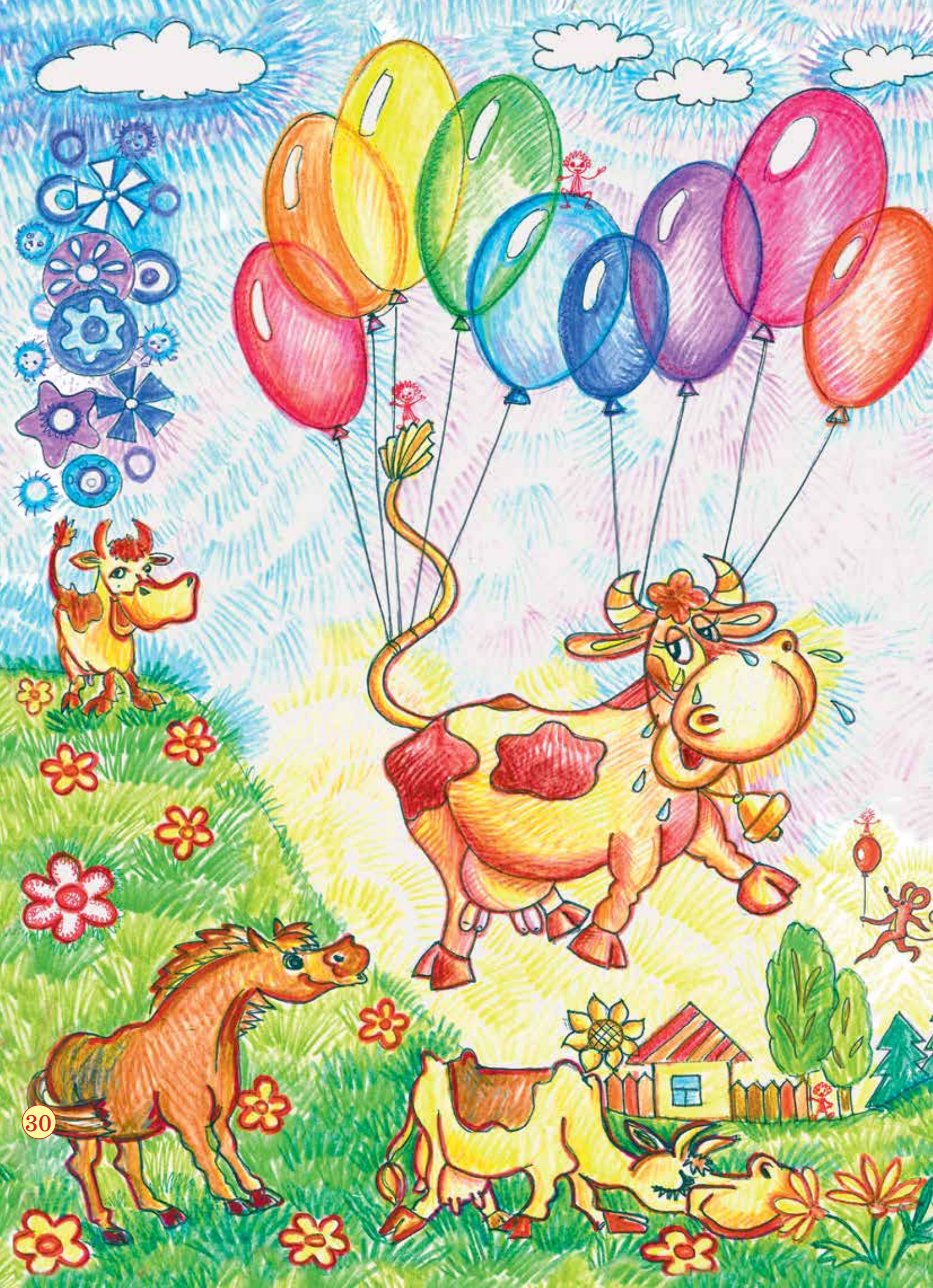

Під вечір прибиває хтось до неба зірочки,
Та від цвяхів лишаються кругленькі дірочки...
З дірок у Навпакинію приходять Зелюки,
Ці інопланетянчики – чудові малюки!
По ниточках тонесеньких, неначе павучки,
Спускаються дрібнесенькі смугасті Зелючки!
Тоді у Навпакинію приходять свято й сміх,
Співають і танцюють всі, аж падають із ніг!

Країна НАВПАКИНІЯ... Так є вона чи ні?
Ото якби про це колись дізнатися мені...

ПОДАРУНОК ДЛЯ КОРІВКИ

Якось одній симпатичній корові
Подарували бички
Кульки повітряні та кольорові,
Ще й карамельки – «Рачки»...
Як же зраділа красуня рогата!
Аж затремтіла уся!
Заздрили їй лиш кобилка пихата
Й зовсім дрібне поросся...
Щиро раділи подружки-коровки:
Чорні, руді та рябі.
В захваті очі в них лізли на брівки:
От би отак і собі!
Кульки до ріг прив'язала Ласуня,
Декілька – ще й до хвоста.
Вийшла з корівоньки справжня красуня!
Байдуже, що затовста!
Раптом за вітром корівка злетіла!
Бачили б ви цей політ...
Як же вона цьому диву зраділа –
Мріяла ж бо стільки літ!
Кульки по небу несуть мандрівницю,
Хвіст граціозно стирчить,
Радісні слізки стікають по пиці:
Мабуть, від щастя кричить!
Дуже злякався могутній соколик –
Дивнее диво узрів:
– Скільки живу, а не бачив ніколи
Літаючих в небі корів!
Кульки на сонці блищать кольорові
У глибині верховіть...
Як пощастило Ласуні-корові!
От би й собі полетіть...

КУРДУПЛИК

З глибин старої книжки
Прийшов до Тані нишком
Малесенький Курдуплик –
Чи гномик, чи дідусь?

І, сміючись ласкаво,
Історії цікаві
Розповідав він Тані,
Як робить це татусь...

З'являвся він щоночі,
Його великі очі
Дивились загадково
Й привітно водночас.

Дівча його чекало –
Тетянку не лякало,
Що цей чудний Курдуплик
Зникав щоранку враз...

Курдуплик говорив їй,
Що десь в країні дивній
Чекають його друзі
Й великая сім'я.

Він мав там із десятків
Малих Курдупленьок,
І всі вони носили
Його смішне ім'я!

Десь там, у товщі книжки,
Звідки приходив нишком,
Творилось дивовижне
Для дівчинки життя...

Тетянка дивувалась,
заливисто сміялась:
Оце тобі Курдуплик!
Оце так відкриття!

Малій давно кортіло –
Могла б, то полетіла
З Курдупликом у книжку,
У той чарівний рай!

Та він щось відмовлявся,
Страшенно упирався:
– Бо, – говорив, – від цього
Я щезну, так і знай...

Та мрія все ж здійснилась!
А може, то наснилось?
Так ні ж, бо був насправді
Той загадковий світ!

І цілу ніч Тетянка,
Мов пташка хворостянка,
Літала до нестями –
Ото вже був політ!

Літала і раділа,
Бо мала, що хотіла...
В старій літала книзі
З Курдупликом і без...

Та, як прийшов світанок,
Курдуплик наостанок
Лиш сумно посміхнувся
І вже назавжди щез...

КУЗЯ І ДРУЗІ

У гномика у Кузі
Є добрі давні друзі,
Живуть вони на лузі
Чи десь неподалік.

В дуплі сухого клена
Живе стара й зелена
Кікімора Олена
Із парою шулік.

Внизу живуть бездомні.
У забавках невтомні,
Але страшенно скромні
Кумедні лизунці,

Ці лизунці безхвості
Не мають зовсім злості
І ходять радо в гості,
Маленькі ласунці...

За лісом, де діброва,
Живе ряба корова –
Струнка і чорноброва,
Що має трьох телят!

Вона їх дуже любить,
І пестить, і голубить,
Хоч інколи і гудить
Рогатих трьох малят.

А на сосні високій
З минулого ще року
Живе вся рудобока
Сімейка білочок.

Вони грибки сушили,
Із гномиком дружили
Та одяг йому шили
Із листя й голочок...

А там, в кущах малини,
Шипшини і калини,
Серед сухої глини
Прижився їжачок.

Він сушить груші-дички
Для гнома та індички
І варить чай з травички
Й вишневих гілочок...

Найкраща в окрузі
Хатиночка у Кузі –
У стиглому гарбузі
Живе він з давніх пір.

Наш гномичок бідовий
Ростить садок чудовий
І варить квас медовий,
Просторий має двір!

Збираються у Кузі
Сусіди всі та друзі,
В картатому картузі
Гостей він зустріча.

І, сівши на ослончик,
Усім дає лимончик,
До чаю – свіжий пончик,
Ще й медом пригоща...

ПРО УДАВА Й ЧЕРЕПАШОК

Десь у липні, серед літа,
Коли скрізь буяють квіти,
Йшли дві юні черепашки
В гості до удава Пашки.

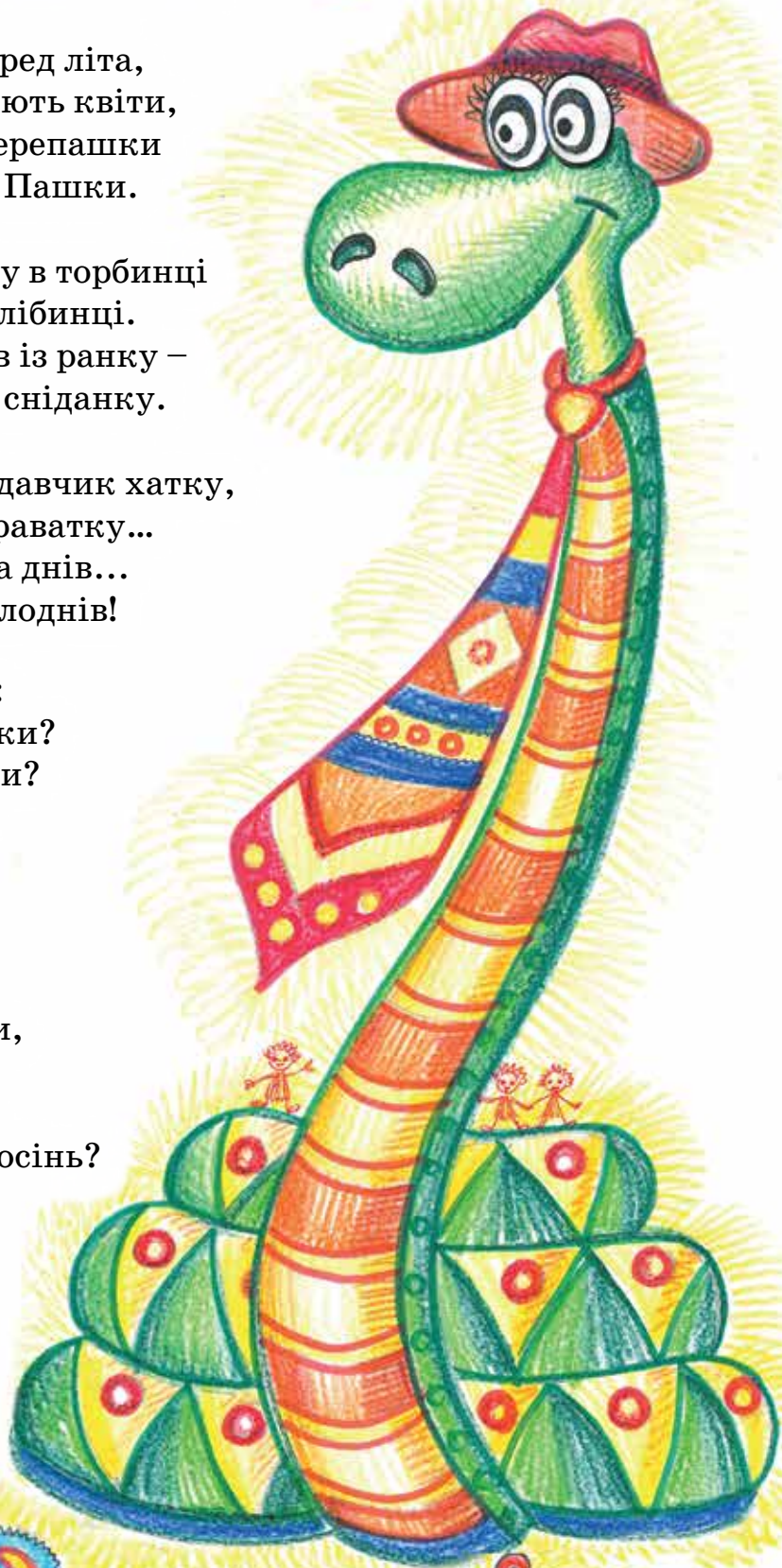
Ще й несли йому в торбинці
По цукерці та хлібинці.
Він гостей чекав із ранку –
До свіженького сніданку.

Ще й прибрав удавчик хатку,
Одягнув нову краватку...
І чекав їх кілька днів...
І страшенно зголоднів!

Говорив удавчик Пашка:
– Де ж ви, милі черепашки?
Скільки ще вас виглядати?
Я не можу вже чекати!!!

Тут удав до столу сів
І всі жданики поїв...
А ті юні дві невдахи,
«Швидкохідні» черепахи,

Десь повзуть собі і досі...
Може, прийдуть хоч під осінь?

ЗМІСТ

Калинонька	4
Питаннячка	6
Подарунок для матусі	7
Про Маринку й мандаринку	8
Балеринка	9
Тарасик і карасик	10
Про вареники й Катрусю	11
Свято	12
Сучасна мода	13
Колискова	14
Колискова гусенятam	15
Посилочка для слоника	16
Бегемотикове щастя	18
Допоможи діткам потрапити у країну Навпакинію!!! (Лабіринт)	20
Танго у джунглях	22
Сорочка для синочка	23
Країна Навпакинія	24
Подарунок для корівки	31
Курдуплик	32
Кузя і друзі	34
Розмалуй улюблених героїв книжки	36
Про удава й черепашок	38

Всього

49

мишок.

Літературно-художнє видання

Тетяна Ваценко

КРАЇНА НАВПАКИНІЯ

Художнє оформлення – Ваценко Т.Ф.
Технічний редактор – Кононов І.О.

Підписано до друку 20.10.2017 р. Формат 60х84/8.
Папір крейдований. Гарнітура SchoolBook. Друк офсетний.
Ум.друк.арк. 4,5. Обл.вид.арк 4,8. Тираж 300. Зам. №. 390.

Видавництво «Полтавський літератор»
36014, м. Полтава, вул. Пушкіна, 115, оф. 7,
тел./факс (0532) 562983, тел. (0532) 562958
тел.моб.: +38 (095) 633-72-76
www.vpliterator.com.ua
e-mail: vpl2017@ukr.net

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції,
серія ДК, № 1319 від 2.04.2003 р.